č. j. 7 A 100/2002-28

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce RadioMobil, a. s., Londýnská 730, Praha 2,** zastoupeného JUDr. Ing. Václavem Jermanem, advokátem se sídlem Staroměstské nám. 15, Praha 1 proti **žalovanému Úřadu průmyslového vlastnictví, Antonína Čermáka 2a, Praha 6,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 14. 6. 2002, č. j. O 113358,

t a k t o :

I. Žaloba se **o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze dne 12. 8. 2002 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví označeného v záhlaví tohoto usnesení, jímž byl zamítnut jeho rozklad ve věci částečného zamítnutí přihlášky ochranné známky „Pegas“ pro třídy výrobků a služeb, pro které byla ochranná známka přihlášena.

Vzhledem k tomu, že Vrchní soud v Praze, kterému byla - jako soudu věcně a místně příslušnému v době podání žaloby – žaloba podána, do 31. 12. 2002 ve věci nerozhodl, postoupil uvedenou věc v měsíci lednu 2003 podle § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) k převzetí a dokončení věci Nejvyššímu správnímu soudu.

Žalobce v žalobě namítal, že skutková zjištění žalovaného jsou v rozporu s obsahem spisu a napadené rozhodnutí posoudilo věc po právní stránce nesprávně, protože zcela opomenulo nezákonný postup Úřadu při zápisu ochranné známky PEGAS do rejstříku ochranných známek.

Nejvyšší správní soud po posouzení žaloby dospěl k závěru, že není příslušný k jejímu projednání, neboť podle nové právní úpravy účinné od 1. ledna 2003 se v dané věci jedná o věc soukromého práva, kterou podle ustanovení novelizované části páté o . s. ř. projednávají a rozhodují v plné jurisdikci obecné soudy a nikoliv specializované senáty krajských soudů a Nejvyšší správní soud ve správním soudnictví.

Předmětem tzv. známkového práva v objektivním smyslu je ochranná známka. Jedná se o označení, které je způsobilé odlišit výrobky a služby pocházející od různých výrobců nebo poskytovatelů služeb. Jde tedy o označení, které se vydělilo z volně užívaných označení, aby plnilo vymezené funkce. Ochranná známka není nikdy chráněna sama o sobě, nýbrž vždy ve spojení s určitými výrobky nebo službami, pro které je zapsána a brání tak užívání

shodných či zaměnitelných označení pro výrobky a služby téhož druhu. Subjektem známkového práva mohou obecně být osoby právnické a fyzické.

Těžiště právní ochrany na označení spočívá tradičně v právu soukromém. Právní prostředky ochrany proti jejich porušování jsou obvykle upraveny přímo v průmyslověprávních normách. Pokud tyto prostředky upraveny nejsou, nebo jsou upraveny jen částečně, přichází v úvahu použití obecných prostředků ochrany soukromoprávní povahy. Hmotněprávní otázky rozhodnutí žalovaného je proto třeba posuzovat zásadně podle příslušných právních předpisů o ochranných známkách. Použití obecných ustanovení občanského práva přichází v úvahu, pokud by nebylo možno vystačit ani se zvláštními ani s obecnými předpisy práv k nehmotným statkům. Naproti tomu otázky řízení se řídí obecnými předpisy správního řádu, v oblasti průmyslových práv, na rozdíl od práv k ostatním nehmotným statkům, je pak v jednotlivých právních předpisech i procesní právní úprava zvláštní. Rozhodující pro posouzení charakteru věci pak je právo hmotné, nikoliv právo procesní, neboť v případě věcí projednávaných podle novelizované části páté o. s. ř. jde vždy o rozhodnutí orgánu veřejné správy, který se v procesních otázkách řídí právními předpisy veřejného práva.

Ze shora uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud, že žaloba se podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítá, neboť jde o věc, kdy správní orgán rozhodl v mezích zákonné pravomoci v soukromoprávní věci, kdy je žaloba podle § 68 písm. b) s. ř. s. nepřípustná. Vzhledem k tomu, že obecný soud v dané věci rozhoduje i o věci, tj. soudní přezkum není založen na pouhém kasačním přezkumu zákonnosti, je poskytována subjektivním právům žalobce vyšší ochrana než jak tomu bylo v případě soudního přezkumu zákonnosti podle k 31. 12. 2002 Ústavním soudem zrušené části páté o. s. ř.

Protože byla žaloba soudem odmítnuta, nepřiznal soud žádnému z účastníků podle ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné. Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu k soudu příslušnému podle ustanovení § 249 a 250 o. s. ř. přičemž účinky procesních úkonů učiněné v tomto řízení zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení s. ř. s.

V Brně dne 29. října 2003

JUDr. Marie Součková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Alena Horychová